

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2020 r. – Leonine Distribution / Komisja**(Sprawa T-641/20)**

(2021/C 19/61)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Leonine Distribution GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Kreile)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C (2020) 5515 final z dnia 10 sierpnia 2020 r. w sprawie kontroli zgodności z prawem czynności Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003⁽¹⁾;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zinterpretowania przez Komisję treści zaproszenia do składania wniosków.
 - Skarżąca twierdzi, że treść ta nie pozwala uznać, iż przynależność państwowa „ostatecznych akcjonariuszy”, a nie tylko bezpośrednich akcjonariuszy, jest decydująca dla zaklasyfikowania skarżącej jako spółki europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący niesłusznego odrzucenia przez Komisję KKR European Fund IV LP jako europejskiego ostatecznego właściciela LEONINE Distribution.
 - Skarżąca twierdzi, że już EACEA uznaje, iż KKR European Fund IV LP powinna być uważana za „ostatecznego właściciela” skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego oparcia przez Komisję swojej decyzji na domniemanym braku informacji co do struktury udziałowej KKR European Fund IV LP.
 - Dla oceny kwalifikowalności skarżącej, nie jest istotna szczegółowa struktura indywidualnych inwestorów Funduszu, a jedynie – zapewniony – większościowy udział europejskich akcjonariuszy.
4. Zarzut czwarty dotyczący niewzięcia przez Komisję w dostatecznym stopniu pod uwagę okoliczności sprawy i celów rozporządzenia (UE) nr 1295/2013 („rozporządzenie Kreatywna Europa”)⁽²⁾.
 - Komisja oparła swoją decyzję na nieudowodnionym twierdzeniu, iż wnioskowane finansowanie zostałyby przekazane do państw trzecich;
 - Komisja nie zbadała w swojej decyzji celów uregulowań prawnych dotyczących finansowania.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym decyzja Komisji zaprzecza celom mających zastosowanie wytycznych dotyczących finansowania.
 - Odrzucenie kwalifikowalności skarżącej do finansowania jest niezgodne z celami rozporządzenia Kreatywna Europa.

6. Zarzut szósty, według którego decyzja Komisji zaprzecza pojęciu „utworu europejskiego” w rozporządzeniu Kreatywna Europa.
- Pojęcie „utworu europejskiego”, które jest zdefiniowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE⁽¹⁾, jest powszechnie rozumiane i nie jest zgodne z restrykcyjnym rozumieniem przez Komisję kwalifikowalności do finansowania.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję Komisję zasady proporcjonalności
- Przyznanie środków w ramach programu MEDIA, uzależnione od wykorzystania go zgodnie z uregulowaniami prawnymi dotyczącymi finansowania, byłoby jednakowo skutecznym, ale łagodniejszym środkiem.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja w sposób niezgodny z prawem nie uwzględniła dalszych wyjaśnień przedłożonych przez skarżącą w liście z dnia 15 lipca 2020 r.
- Komisja powinna rozważyć uwagi skarżącej, ponieważ nie były przedłożone z opóźnieniem i w związku z tym nie podlegały wykluczeniu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Kreatywna Europa” (2014–2020) i uchylające decyzje nr 1718/2006/WE, nr 1855/2006/WE i nr 1041/2009/WE (Dz.U. 2013, L 347, s. 221).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – NU / EUIPO

(Sprawa T-650/20)

(2021/C 19/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NU (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i N. Kyriazopoulou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 1 kwietnia 2020 r. o nieprzedłużeniu umowy ze stroną skarżącą;
- zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 20 000 EUR (dwadziestu tysięcy euro) za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą w wyniku decyzji o nieprzedłużeniu umowy;
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami postępowania, jak również kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący brak właściwości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, polegającego na nieuwzględnieniu sprawozdania z oceny za rok 2019 w ramach dialogu przed wydaniem zaskarżonej decyzji.